

PROTECTION OF HUMAN DIGNITY IN THE AUDIOVISUAL SECTOR

Izabela Bratiloveanu
PhD, University of Craiova

Abstract: The National Audiovisual Council, as a guarantor of the public interest in audiovisual communication field, has the duty to ensure the protection of human dignity, the right to one's own image and the protection of minors. The article analyzes the novelty elements regarding the protection of human dignity in the audiovisual media brought by the Decision of N.A.C. no. 63/2017 for the amendment and completing of the Decision of N.A.C. no. 220/2011 on the Regulatory Code of the Audiovisual Content. If, according to the rules of private law, namely the provisions of Article 73 of the Civil Code, the right to one's own image is limited to the attributes of the physical appearance and the voice of the person, and honour and reputation are protected through the right to dignity under Article 72 of the Civil Code, with regard to public law, and we refer here to the Regulatory Code of the Audiovisual Content, the right to one's own image is viewed by the N.A.C. in a broader sense, including the physical appearance and the voice of the person, as well as the aspects related to honour and reputation.

Keywords: Regulatory Code of the Audiovisual Content; the Right to Dignity, the Right to One's Own Image; The National Audiovisual Council; the audiovisual sector.

1. Considerații generale

Consiliul Național al Audiovizualului (în continuare C.N.A.) a fost înființat prin Legea nr. 48/1992[1] ca autoritate publică autonomă având dubla calitate de garant al interesului public și de unică autoritate de reglementare în domeniul serviciilor de programe media audiovizuale.

Cei doi piloni ce asigură cadrul normativ în acest domeniu sunt Legea audiovizualului nr. 504/2002[2] și Codul de reglementare a conținutului audiovizual, adoptat de C.N.A. prin Decizia nr. 220/2011[3]. Astfel, Legea audiovizualului furnizează cadrul general privind activitatea radiodifuzorilor și a C.N.A., iar Codul de reglementare a conținutului audiovizual detaliază obligațiile posturilor de radio și de televiziune cu privire la conținutul editorial. Consiliul are la dispoziție o serie de măsuri cu caracter nepatrimonial care sancționează încălcarea de către furnizorii de servicii media[4], radiodifuzori[5] sau distribuitori de servicii[6], a prevederilor în materia audiovizualului[7]. În cazul constatării unor încălcări ale legii, C.N.A. aplică somații publice, amenzi și decizii privind obligația difuzării textului sancțiunii[8].

Conform art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea audiovizualului, în calitate de garant al interesului public în domeniul comunicării audiovizuale, C.N.A. are obligația legală să asigure protejarea demnității umane, astfel încât intervenția sa în astfel de situații este obligatorie, fiind independentă de existența unei plângeri formulate de persoanele care consideră că le-au fost lezate drepturile. Mai mult, art. 89 lit. a) din Legea nr. 504/2002 statuează expres că una din formele de exercitare a activității de control de către Consiliu se realizează din oficiu.

De asemenea, potrivit art. 17 alin. (1) lit. d) din Legea audiovizualului, C.N.A. este autorizat să emită decizii cu caracter de norme de reglementare cu privire la apărarea demnității umane și a dreptului la propria imagine. S-au emis astfel: Decizia nr. 592/2016 privind regulile de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale din anul 2016 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului[9] al cărui art. 10 alin. (3) prevede interdicția ca spoturile electorale să conțină afirmații de natură să aducă atingere demnității umane și moralei publice și Decizia nr. 248/2004 privind protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine[10] care statuează în art. 2: „Radiodifuzorii au obligația să respecte dreptul sacru la demnitate umană și la propria imagine și să

nu profite de ignoranța sau de buna credință a persoanelor”. În fine, în același sens s-au emis: Decizia nr. 528/2014 privind regulile de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerea Președintelui României [11]; Decizia nr. 255/2014 privind principii și reguli de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerile parlamentare parțiale[12]; Decizia nr. 185/2014 privind regulile de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerea membrilor din România în Parlamentul European[13]; Decizia nr. 738/2012 privind principii și reguli de desfășurare a campaniei electorale pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, prin intermediul serviciilor media audiovizuale[14]; Decizia nr. 586/2012 pentru reflectarea pe posturile de radio și de televiziune a referendumului pentru demiterea Președintelui României[15]; Decizia nr. 320/2012 privind furnizarea serviciilor media audiovizuale la cerere[16]; Decizia nr. 195/2012 privind principii și reguli de desfășurare, prin intermediul posturilor de radio și de televiziune a campaniei electorale din anul 2012 pentru alegerea autorităților administrației publice locale[17] și Decizia nr. 853/2009 privind regulile de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerea Președintelui României[18], decizii care conțin dispoziții cu privire la protecția demnității umane în presa audiovizuală.

În domeniul audiovizualului, protecția juridică a demnității umane este asigurată prin intermediul drepturilor personalității[19] cu care libertatea presei și dreptul la informare al opiniei publice poate veni în contradicție, existând anumite limite între care se poate exercita libertatea de exprimare. În exercitarea prerogativelor sale, C.N.A. a emis Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, pentru prezentul studiu prezentând interes cu precădere Titlul III din Decizie generic intitulat “*Protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine*” (art. 30–48).

2. Elemente de noutate privind protecția demnității umane în domeniul audiovizualului aduse de Decizia C.N.A. nr. 63/2017[20]

Decizia C.N.A. nr. 63/2017 modifică și completează unele prevederi ale Codului de reglementare a conținutului audiovizual referitoare la protecția demnității umane în cadrul programelor audiovizuale și anume: art. 32 alin. (2), art. 33 alin. (2), art. 40, art. 44 alin. (2), art. 47 și art. 93.

Art. 32 alin. (2), în redactarea primită după modificarea sa prin art. I pct. 13 din Decizia C.N.A. nr. 63/2017, statuează că nu orice interes al publicului trebuie satisfăcut, iar simpla invocare a dreptului la informare nu poate justifica încălcarea dreptului la demnitate, la propria imagine și la respectarea vieții private, așa cum acestea sunt recunoscute și ocrotite de Codul civil; simpla invocare a acordului prealabil al persoanei nu poate justifica încălcarea drepturilor și libertăților altor persoane, ordinea publică sau bunele moravuri și nici nu poate înlătura răspunderea furnizorilor de servicii media audiovizuale, prevăzută la art. 3 al Legii audiovizualului[21]. Acest alineat a fost modificat prin Decizia C.N.A. nr. 63/2017 în scopul realizării unei corelări cu dispozițiile noului Cod civil care reglementează expres ca drepturi autonome: dreptul la demnitate (art. 72 C.civ.), dreptul la propria imagine (art. 73 C.civ.)[22] și dreptul la viață privată (art. 71 C.civ.)[23]. Trebuie precizat că Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual a intrat în vigoare la data de 24 februarie 2011, așadar anterior intrării în vigoare a Noului Cod civil, Titlul III preluând dispozițiile fostului Cod de reglementare a conținutului audiovizual, adoptat de C.N.A. prin Decizia nr. 187/2006.

Conform art. 33 alin. (2), în redactarea primită după modificarea sa prin art. I pct. 14 din Decizia C.N.A. nr. 63/2017, informațiile privind adresa unei persoane sau a familiei sale, numerele lor de telefon sau adresele de e-mail nu pot fi dezvăluite fără permisiunea acestora, iar utilizarea datelor cu caracter personal este permisă în condițiile legii speciale[24].

La data de 15 martie 2018, prin Decizia nr. 194/2018, C.N.A. a constatat că radiodifuzorul nu a respectat prevederile art. 33 alin. (2) din Codul audiovizualului deoarece a prezentat pe post cărțile de identitate ale soților P., în care se puteau vedea clar datele de identificare ale acestora, respectiv numele, prenumele și adresa de domiciliu.

Potrivit dispozițiilor art. 40 alin. (1), în redactarea primită după modificarea sa prin art. I pct. 15 din Decizia C.N.A. nr. 63/2017, în virtutea dreptului la propria imagine, în cazul în care în programele audiovizuale se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale, acestea trebuie susținute cu dovezi, iar persoanele acuzate trebuie contactate și invitate să intervină pentru a-și exprima punctul de vedere. În situația în care persoana vizată refuză să prezinte un punct de vedere sau nu a putut fi contactată prin încercări repetate, trebuie precizat acest fapt. În cazul în care acuzațiile sunt aduse de furnizorul de servicii media audiovizuale, acesta trebuie să respecte principiul *audiatur et altera pars*; respectarea acestui principiu presupune condiții nediscriminatorii de exprimare până la finalul aceluiași program, în cadrul căruia s-au făcut acuzațiile. În situația în care persoana vizată refuză să prezinte un punct de vedere, trebuie precizat acest fapt, potrivit art. 40 alin. (2)[25]. Conform textului art. 40 alin. (3), nou introdus, orice material înregistrat în care se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale trebuie să conțină și opinia acesteia, iar dacă persoana respectivă refuză să prezinte un punct de vedere sau nu a putut fi contactată prin încercări repetate, trebuie precizat acest fapt. Alin. (4) preia parțial textul alin.(2) anterior, statuând că moderatorii programelor au obligația să solicite ferm interlocutorilor să probeze afirmațiile acuzatoare, pentru a permite publicului să evalueze cât de justificate sunt acestea. Alin. (3) și (4) devin alin. (5) și respectiv (6), cuprinsul textelor fiind cel care urmează. Moderatorii, prezentatorii și realizatorii programelor au obligația să nu folosească și să nu permită invitaților să folosească un limbaj injurios sau să instige la violență. Este interzisă utilizarea cu rea-credință a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană în programele audiovizuale. Alin. (7) preia textul alin. (5) anterior, arătând în plus că, inclusiv în cazul în care există acord din partea acestora, orice referire peiorativă la adresa persoanelor în vârstă sau cu dizabilități, precum și punerea acestora în situații ridicole ori umilitoare sunt interzise în cadrul programelor audiovizuale deoarece finalitatea acestei dispoziții nu este protejarea persoanelor concrete implicate, ci de a apăra demnitatea umană în general, înțelegând ca “o însușire specifică umanității”[26], de altfel, prin adoptarea Codului de reglementare a conținutului audiovizual urmărindu-se asigurarea unui nivel ridicat de protecție a demnității umane, ca obiectiv de interes general[27].

Este de remarcat că dacă potrivit normelor de drept privat, și anume dispozițiile art. 73 C.civ.[28], dreptul la propria imagine este limitat la atribuțiile înfățișării fizice și vocii persoanei [29], iar onoarea și reputația sunt apărate prin intermediul dreptului la demnitate (art.72 C.civ.)[30], în ce privește dreptul public, și ne referim aici la Codul de reglementare a conținutului audiovizual, dreptul la propria imagine este privit de C.N.A. în sens mai larg, incluzând înfățișarea fizică a persoanei și vocea acesteia, dar și aspectele ce țin de onoare și reputație, după cum reiese din art. 40. De altfel, într-o jurisprudență constantă, raportările C.N.A. la dreptul la propria imagine se fac *lato sensu*, acoperind inclusiv aspectele ce țin de onoare și reputație. Modificările și completările aduse Codului de reglementare a conținutului audiovizual prin Decizia C.N.A. nr. 63/2017 au creat o discordanță între dispozițiile art. 40 și cele ale art. 32 alin. (2).

În context, facem precizarea că discuția este una mai veche. Constituția României folosește sintagma “drept la propria imagine” în textul art. 30 alin. (6) potrivit căruia “libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici *dreptul la propria imagine*” (s.n.)[31]. În doctrina română, într-o opinie[32] s-a arătat că lezarea dreptului la propria imagine de care face vorbire textul constituțional, se poate produce prin captarea, conservarea și difuzarea imaginii unei persoane și prin montajul realizat din reunirea unor imagini independente, făcută cu scopul de a obține un ansamblu; cu alte cuvinte, că este vorba de imaginea fizică a persoanei. Într-o altă opinie[33], opusă, s-a considerat că noțiunea de proprie imagine are o sferă mai largă de cuprindere, prin ea exprimându-se rezultanta însușirilor unei persoane, a concepțiilor afișate, a calității activității profesionale, a comportamentului său, a coeficientului de cinste și lealitate manifestate în raporturile sale cu ceilalți membrii ai societății. S-a spus[34] că toate acestea creează o imagine nu *grafică*, ci *conceptuală*, reprezentând modul în care este receptată și evaluată persoana respectivă în societatea în care trăiește.

Or, prin acuzațiile aduse unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale, acesteia îi este deformată imaginea publică în sens negativ, fiindu-i cauzată și o puternică suferință psihică ce rezultă din respingerea socială și oprobiul public întrucât “există o circulație de păreri, observații, caracterizări privind pe orice persoană, care toate împreună realizează o imagine socială a persoanei respective”[35]. Demnitatea persoanei umane posedă și o dimensiune socială, iar libertatea de exprimare își are limita în respectarea acesteia[36], căci după cum se recunoaște de multă vreme în literatura noastră de specialitate, în relațiile sociale, “demnitatea constă în aprecierea morală pe care cei care intră în relații cu o persoană o dau acesteia, părerea pe care ei și-o formează despre profilul său moral, determinate obiectiv de calitățile, însușirile morale și comportarea (meritele) acesteia, apreciere manifestată prin stima, considerația, respectul celor din jur”[37].

Totuși, trebuie spus că demnitatea umană este un concept complex, onoarea și reputația fiind doar două fațete ale sale[38]. Astfel, onoarea este, în același timp, sentimentul pe care îl are persoana că este fără reproș din punct de vedere moral și juridic și, totodată, că este considerată ca atare de societate[39], conceptul de onoare având nu doar un caracter individual, ci și unul social. A pierde onoarea înseamnă a pierde considerația semenilor, de unde rezultă și legătura dintre onoare și reputație[40].

Scopul normei prevăzute la art. 40 din Codul de reglementare a conținutului audiovizual a fost acela de a oferi radiodifuzorilor un instrument legal prin care să aibă autoritatea să intervină în situațiile în care invitații folosesc un limbaj injurios, pentru a nu se aduce atingere demnității unor persoane, iar pe de altă parte, pentru protejarea publicului telespectator care are dreptul să vizioneze emisiuni care să-și atingă scopul pentru care au fost realizate: informativ, de divertisment sau educativ și nu de a asista la programe în care se folosește un limbaj jignitor, brutal, precum utilizare de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare ori discriminatorii, cu comportamente triviale nonverbal[41]. Moderatorul sau prezentatorul unei emisiuni are obligația de a găsi metode adecvate pentru ca dialogul cu invitații lor să fie unul civilizat, deoarece este prezumat de lege ca fiind un arbitru echilibrat și imparțial, astfel încât prin comportamentul său să fie un garant al desfășurării emisiunilor în limitele cadrului legal reglementat.

În aplicarea dispozițiilor mai sus enunțate, prin Decizia nr. 391/2018, radiodifuzorul a fost sancționat cu somație publică de intrare în legalitate, pentru încălcarea prevederilor art. 40 alin. (2) și ale art. 64 alin. (1) lit. a) din Codul audiovizualului. Sub aspectul nerespectării principiului audiatur et altera pars în cazul formulării de acuzații la adresa unei persoane, prevăzut de art.40 alin. (2) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, C.N.A. a reținut că, în contextul subiectului referitor la cazul unui polițist pedofil, în cadrul emisiunii, atât prin comentariile din voce off, cât și ale moderatorilor, precum și prin titlurile afișate pe ecran, au fost aduse acuzații inspectorului general B.D., fără să fie prezentată și opinia acestuia în legătură cu faptele ce îi erau imputate. În cazul în care acesta ar fi refuzat să-și exprime punctul de vedere, în emisiune nu a fost făcută vreo mențiune sub acest aspect. Consiliul a subliniat că în cuprinsul constatărilor sinteză din raportul de monitorizare se precizează faptul că, pe parcursul emisiunii, nu a fost prezentat, direct sau înregistrat, vreun punct de vedere al domnului B.D., iar moderatorii nu au precizat că au făcut demersuri pentru a obține o reacție din partea acestuia.

La data de 22 mai 2018[42], C.N.A. a constatat că un radiodifuzor nu a respectat prevederile art. 40 alin. (3) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual deoarece nu a prezentat pe post opinia Arhiepiscopiei X în legătură cu tema unui material înregistrat difuzat ce conținea acuzații care îl vizau pe arhiepiscop. În speță, în cadrul emisiunii “Știrile Kanal D” (06 decembrie 2017) s-a făcut următoarea afirmație: “În mijlocul unui scandal fără precedent, Înaltpreasfințitul T. păstrează sfânta tăcere”. C.N.A. a reținut că această precizare nu a fost corectă și nici nu a fost făcută cu bună-credință deoarece în ziua de 05 decembrie 2017, după difuzarea ediției din 04 decembrie a aceleiași emisiuni, Arhiepiscopia X a reacționat, postând pe site-ul său, un comunicat cu titlul “Ciroza hepatică alcoolică – cauza reală și oficială a decesului ieromonahului C.”, însă radiodifuzorul nu a ținut cont de acest document.

Prin Decizia nr. 338/2018, C.N.A. a sancționat un radiodifuzor cu amendă în cuantum de 15.000 lei pentru încălcarea prevederilor art. 32 alin. (1) și 40 alin. (5) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual. Sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 40 alin. (5), s-a reținut că în ediția din 17 decembrie 2017 a emisiunii “Jocuri de putere”, moderatorul a folosit un limbaj jignitor, injurios la adresa d-lui I.T., precum: “securistul comunist”, “nenorocit”, “hoț”, “tâlhar”, “bandit absolut”. Tot astfel, prin Decizia nr. 647/2017, membrii Consiliului au constatat că un radiodifuzor a încălcat prevederile art. 40 alin. (5) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, sancțiunea fiind amendă în cuantum de 5.000 lei. S-a reținut că utilizarea unor apelative, cum ar fi: “șmenarule”, „alcoolicule”, „mincinos patologic”, nu poate fi justificată în ceea ce-l privește pe moderator, persoană care ar trebui să conducă dezbaterile într-un mod imparțial.

C.N.A. s-a raportat la dispozițiile art. 40 alin. (1) și 64 alin. (1) lit. b) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual în Decizia nr. 318/2018 și a sancționat radiodifuzorul cu amendă în cuantum de 5.000 lei. Astfel, membrii Consiliului au apreciat că modul de desfășurare al dezbaterilor privind subiectul referitor la situația rezervei de aur a României a fost de natură să contravină prevederilor art. 40 alin. (1) ce impun ca, în situația în care în programele audiovizuale se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale, acestea trebuie susținute cu dovezi, iar persoanele acuzate trebuie contactate și invitate pentru a-și exprima punctul de vedere. Consiliul a considerat că acuzația indusă de titlul „Ce se întâmplă cu aurul României, dezvăluiri bombă, I.: Curtea de Conturi să verifice B.N.R. De ce se află aurul României la Banca Angliei?”, precum și cea formulată în timpul discuțiilor între moderatoare și invitatul contactat telefonic conform căreia Banca Națională a României ar fi vinovată de pierderea a aproximativ 800 de milioane de euro, sumă ce ar constitui dobânda pentru rezerva de aur a României, nesolicitată și neîncasată din anul 2005, a fost una deosebit de gravă, cu efecte asupra imaginii instituției și a modului în care activitatea acesteia era percepută de publicul telespectator. Or, această acuzație factuală nu a fost susținută cu dovezi, din discuții nerezultând confirmarea acesteia prin acte oficiale, ci a apărut ca o concluzie personală a invitaților emisiunii, întemeiată pe analiza unor informații sau afirmații făcute în cadrul emisiunii, însușite și reluate de către moderatoare. C.N.A. a apreciat că era absolut necesară contactarea și prezentarea unui punct de vedere al reprezentanților B.N.R.

Art. 44 alin. (2) privind dreptul la anonimat al victimelor infracțiunilor privitoare la viața sexuală, componentă a dreptului la viață privată, în redactarea primită după modificarea sa prin art. I pct. 16 din Decizia C.N.A. nr. 63/2017 prevede: “(2) Nu poate fi dezvăluită în nici un mod identitatea persoanelor care sunt victime ale infracțiunilor privitoare la viața sexuală; se exceptează situațiile în care victimele și-au dat acordul scris, sub condiția respectării limitelor de identificare stabilite prin acordul încheiat anterior difuzării; acordul prealabil nu poate justifica încălcări ale drepturilor și libertăților altor persoane, ordinea publică sau bunele moravuri și nici nu poate înlătura răspunderea furnizorului de servicii media audiovizuale pentru conținutul programelor, prevăzută la art. 3 al Legii audiovizualului”[43]. Se evită astfel punerea victimelor infracțiunilor privitoare la viața sexuală în situații umilitoare și degradante.

Ca noutate, textul art. 47 alin. (1) interzice difuzarea în programele audiovizuale a oricăror forme de incitare la ură națională, rasială sau religioasă, la discriminare și la săvârșirea de infracțiuni de genocid contra umanității și crime de război. Alin. (2) preia cuprinsul alin. (1) în forma anterioară modificării[44], adăugând doar interzicerea difuzării în programele audiovizuale a oricăror forme de manifestări rasiste. După alin. (2), s-au introdus două alinate noi, alin. (3) și (4) cu următorul cuprins: “(3) Sunt interzise în programele audiovizuale afirmații defăimătoare generalizatoare la adresa unui grup/comunități definit(e) de gen, vârstă, rasă, etnie, naționalitate, cetățenie, credințe religioase, orientare sexuală, nivel de educație, categorie socială, afecțiuni medicale sau caracteristici fizice. (4) Sunt interzise în programele audiovizuale afirmații defăimătoare generalizatoare la adresa unei persoane pe baza apartenenței acesteia la un grup/o comunitate definit(ă) de gen, vârstă, rasă, etnie, naționalitate, cetățenie, credințe religioase, orientare sexuală, nivel de educație, categorie socială, afecțiuni medicale sau caracteristici fizice”.

C.N.A. a sancționat un radiodifuzor cu amendă în cuantum de 50.000 lei pentru încălcarea prevederilor articolelor 40 alin. (1) și (2), 47 alin. (3), 64 alin. (1) lit. a) și b) și 66 alin. (1) lit. a) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, prin Decizia nr. 316/2017. În speță, C.N.A. a analizat raportul de monitorizare având ca obiect emisiunea „Lumea lui Banciu”, difuzată în data de 17 mai 2017 și a constatat că a fost difuzată cu încălcarea prevederilor art. 47 alin. (3) din Codul audiovizualului, norme care au intrat în vigoare la data de 26 martie 2017, deoarece prezentatorul emisiunii a făcut afirmații injurioase despre aromâni, pe care i-a catalogat ca fiind “primitivi”, “mafioți”, că și-ar “trata femeia ca pe un animal”, că au tradiții ca cele din “comuna primitivă”. Consiliul a avut în vedere și sesizarea formulată de Comunitatea de aromâni conform căreia “s-a întrecut limita pamfletului jurnalistic, prin denigrarea unei întregi comunități, prin prezentarea unor afecte personale ca trăsături definitorii pentru un popor regional, răspândit în Grecia, Albania, Republica Macedonia, România, Bulgaria, Asociația Comunitatea Armână din România (Fara Armânească), organizație civică a armânilor care luptă pentru drepturile lor culturale, pentru păstrarea limbii și culturii armâne, semnalează derapaje de la un jurnalism onest către instituțiile statului, care au datoria să apere drepturile oricărui grup comunitar din România”.

Prin Decizia nr. 535/2017[45], Consiliul a apreciat că s-au încălcat dispozițiile art. 47 alin. (4) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, dispoziții cu un caracter imperativ ce se circumscriu normelor legale care reglementează respectarea principiului nediscriminării în programele audiovizuale. În speță s-a reținut că dl. G.V. a făcut următoarea afirmație la adresa d-nei K: “Nu este nicio doamnă, doamnă. Doamnă, ascultați-mă! E purtătoare ilegală de fustă! Ascultați-mă pe mine! Da (neinteligibil) de discriminare, da?”

Nu în ultimul rând, prin art. 1 pct. 23 din Decizia C.N.A. nr. 63/2017 s-a modificat și completat art. 93 din Titlul VIII - “*Comunicările comerciale audiovizuale*”[46], alineatele (2) și (3) fiind nou introduse. Conform art. 93 alin.(1)[47], comunicările comerciale audiovizuale trebuie să respecte, indiferent de formă și de durată, principiile de protecție a minorului, de informare corectă a publicului, de respectare a demnității umane, de asigurare a unei concurențe loiale și să nu utilizeze practici comerciale incorecte, înșelătoare sau agresive, așa cum sunt ele definite de Legea nr. 363/2007[48], cu modificările și completările ulterioare. În baza alin. (2), este interzisă publicitatea care prejudiciază după criteriul sex respectul pentru demnitatea umană, aducând atingere imaginii unei persoane în viața publică și/sau particulară, precum și a unor grupuri de persoane. În fine, este interzisă utilizarea în publicitate a situațiilor în care persoanele, indiferent de apartenența la un sex, sunt prezentate în atitudini degradante, umilitoare și cu caracter pornografic, inclusiv prin folosirea stereotipurilor de gen, potrivit art. 93 alin. (3).

Nerespectarea prevederilor mai sus enunțate, se sancționează astfel:

Încălcarea prevederilor art. 47 din Codul de reglementare a conținutului audiovizual se sancționează cu amendă de la 10.000 la 200.000 lei. În cazul în care C.N.A. decide că efectele faptei sunt minore, va adresa o somație publică de intrare în legalitate.

În cazul încălcării dispozițiilor articolelor 32 alin. (2), 33 alin. (2), 40, 44 alin. (2) și 93 din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, C.N.A. va emite o somație publică de intrare în legalitate. Dacă furnizorul sau distribuitorul de servicii media audiovizuale nu intră în legalitate în termenul și condițiile stabilite prin somație sau încalcă din nou prevederile legale enunțate, se aplică o amendă contravențională de la 5.000 lei la 100.000 lei.

Individualizarea sancțiunii se face luându-se în considerare gravitatea faptei, efectele acesteia, sancțiunile primite anterior pe o perioadă de cel mult un an, modul în care furnizorul de servicii s-a raportat la aceste sancțiuni, ziua din săptămână și intervalul de desfășurare a emisiunii în cauză, durata emisiunii și audiența înregistrată.

Radiodifuzorul căruia i s-a aplicat o sancțiune sau i s-a adresat o somație de intrare în legalitate de către C.N.A. are obligația de a comunica publicului motivele și obiectul sancțiunii sau ale somației, în formularea transmisă de Consiliu. În cazul serviciilor de programe de televiziune, textul somației sau al sancțiunii se difuzează în următoarele 24 de ore de la comunicare, sonor și vizual, de cel puțin 3 ori, în intervalul 18,00 – 22,00, din care o dată în principala emisiune de știri.

În cazul serviciilor de programe de radiodifuziune sonoră, textul somației sau al sancțiunii se difuzează în următoarele 24 de ore de la comunicare, de cel puțin 3 ori, în intervalul 6,00 – 14,00, din care o dată în principala emisiune de știri. Pentru serviciile de programe de televiziune sau de radiodifuziune sonoră care, în intervalele orare menționate mai sus, retransmit alt serviciu de programe, modalitatea de difuzare este stabilită prin decizia de sancționare sau în somație. Nerespectarea prevederilor legale enunțate mai sus și prevăzute de art. 93¹ alin. (1)-(4) din Legea audiovizualului se sancționează cu amendă contravențională de la 2.500 lei la 50.000 lei.

În cazul încălcării repetate de către radiodifuzor a dispozițiilor Titlului III – “*Protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine*” din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, C.N.A. poate decide aplicarea uneia dintre următoarele sancțiuni: a) obligarea radiodifuzorului de a difuza timp de 10 minute, între orele 19,00 și 19,10, numai textul deciziei de sancționare; b) obligarea radiodifuzorului de a difuza timp de 3 ore, între orele 18,00 și 21,00 numai textul deciziei de sancționare; c) reducerea cu până la jumătate a termenului de valabilitate a licenței audiovizuale, cumulată cu sancțiunea prevăzută la lit. a). În sensul legii, aceste sancțiuni pot fi aplicate numai gradual, astfel: 1) sancțiunea prevăzută la lit. a), numai după ce, în prealabil, radiodifuzorul a mai fost amendat de cel puțin două ori; 2) sancțiunea prevăzută la lit. b), numai după aplicarea de cel puțin două ori a sancțiunii prevăzute la lit. a); 3) sancțiunea prevăzută la lit. c), numai după aplicarea de cel puțin două ori a sancțiunii prevăzute la lit. b).

În baza art. 95¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, C.N.A. poate decide retragerea licenței audiovizuale sau a dreptului de furnizare a serviciului media audiovizual la cerere, în situația săvârșirii de către furnizorul de servicii media a uneia dintre următoarele fapte: a) incitarea publicului la ură națională, rasială sau religioasă; b) incitarea explicită la violență publică; c) incitarea la acțiuni care au drept scop disoluția autorității de stat; d) incitarea la acțiuni teroriste.

Potrivit art. 93 alin. (3) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, deciziile de sancționare adoptate de Consiliu pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a Curții de Apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare. Este de precizat că termenul de 15 zile nu suspendă de drept efectele acestora.

Subliniem că dreptul persoanei fizice vătămate de a se adresa pe planul dreptului privat cu o acțiune îndreptată împotriva furnizorului de servicii media audiovizuale, nu exclude dreptul de acțiune al C.N.A. deoarece abordarea se face dintr-un unghi diferit și anume, în primul caz fiind vorba despre apărarea unui interes privat, al unei persoane fizice concrete, iar în cel de-al doilea caz, este prevalent interesul public. De altfel, răspunderea civilă delictuală nu exclude răspunderea contravențională, raportat și la textul art. 30 alin. (8) din Constituție.

De la data intrării în vigoare a Deciziei C.N.A. nr. 63/2017, Consiliul nu a pronunțat decizii prin care să dispună sancționarea unor radiodifuzori pentru încălcarea prevederilor articolelor 32 alin. (2), 33 alin. (2), 40 alin. (6), (7), 47 alin. (1) și (2), 93 alin. (2) și (3) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual[49].

3. Concluzii

În doctrină s-a subliniat pe bună dreptate că “demnitatea umană este atinsă când relația umană este lezată, când reciprocitatea recunoașterii este negată”[50]. Or, imaginea publică este un factor de socializare, în sensul fie al excluderii, fie al integrării în sfera relațiilor sociale. În societatea contemporană, presa influențează din ce în ce mai mult formarea opiniei publice, iar “canalele media audiovizuale au efecte mult mai rapide și mai puternice decât presa scrisă”[51]. Codul de reglementare a conținutului audiovizual, prin dispozițiile Titlului III – “*Protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine*” interzice presei audiovizuale să facă afirmații prin care să degradeze imaginea publică a unor persoane, grupuri sau comunități, să difuzeze imagini nefavorabile integrării sociale a acestora[52] și, de o manieră generală, apără demnitatea, ca atribut inalienabil al persoanei umane, prin impunerea unui comportament de respect și protecție a celorlalți indivizi și prin interzicerea oricărei atitudini umilitoare sau degradante la adresa omului în cadrul programelor audiovizuale. Din cele mai sus arătate rezultă că modificările și completările

aduse acestor dispoziții prin Decizia C.N.A. nr. 63/2017 sunt un pas înainte în ceea ce privește protecția demnității umane în domeniul audiovizualului.

BIBLIOGRAPHY

- [1] Legea audiovizualului publicată în M.Of. nr. 104 din 25 mai 1992, abrogată și înlocuită prin Legea nr. 504/2002.
- [2] Publicată în M.Of. nr. 534 din 22 iulie 2002.
- [3] Publicată în M.Of. nr. 174 din 11 martie 2011, modificată și completată prin Decizia C.N.A. nr. 459/2011, publicată în M.Of. nr. 534 din 28 iulie 2011, Decizia C.N.A. nr. 141/2013 publicată în M.Of. nr. 179 din 1 aprilie 2013, Decizia C.N.A. nr. 197/2014 publicată în M.Of. nr. 243 din 4 aprilie 2014 și Decizia C.N.A. nr. 63/2017 publicată în M.Of. nr. 141 din 24 februarie 2017.
- [4] Conform art. 1 alin. (1) pct. 12 din Legea nr. 220/2011, semnificația termenului este: persoană fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia.
- [5] Conform art. 1 alin. (1) pct. 13 din Legea nr. 220/2011, semnificația termenului este: furnizor de servicii media audiovizuale în domeniul serviciilor de programe de televiziune și/sau de radiodifuziune.
- [6] Conform art. 1 alin. (1) pct. 14 din Legea nr. 220/2011, semnificația termenului este: orice persoană care constituie și pune la dispoziția publicului o ofertă de servicii de programe prin retransmisie, pe bază de relații contractuale cu radiodifuzorii ori cu alți distribuitori.
- [7] C. Jugastru, *Prejudiciul – repere românești în context european*, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 222.
- [8] Potrivit ultimului raport anual publicat pe site-ul instituției, C.N.A. a aplicat 188 de sancțiuni, respectiv 57 de amenzi, în cuantum total de 1.576.500 de lei și 131 de somații publice. Pentru nerespectarea dispozițiilor privind protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine, s-au aplicat 28 de amenzi și 17 somații publice, dintre care posturilor de televiziune din București li s-au aplicat 11 somații (Antena 3 (2), Antena Stars (2), Antena 1, B1 TV, Kanal D, Nașul TV, Realitatea TV, România TV, TVR 1 – câte o somație) și 27 de amenzi (Realitatea TV (7), România TV (7), Antena 3 (5), B1 TV (4), Antena 1 (2), Antena Stars, Pro TV – câte o amendă, iar posturilor de televiziune locale li s-au aplicat 6 somații (Etalon TV, Maramureș TV, Tele 2, Kapital TV, Bucovina TV, Gorj TV – câte o somație) și o amendă (Actualitatea TV).
- [9] Publicată în M.Of. nr. 849 din 26 octombrie 2016.
- [10] Publicată în M.Of. nr. 668 din 26 iulie 2004, abrogată și înlocuită prin Decizia C.N.A. nr. 130/2006.
- [11] Publicată în M.Of. nr. 674 din 15 septembrie 2014.
- [12] Publicată în M.Of. nr. 271 din 14 aprilie 2014.
- [13] Publicată în M.Of. nr. 208 din 24 martie 2014.
- [14] Publicată în M.Of. nr. 742 din 2 noiembrie 2012.
- [15] Publicată în M.Of. nr. 476 din 12 iulie 2012.
- [16] Publicată în M.Of. nr. 434 din 30 iunie 2012.
- [17] Publicată în M.Of. nr. 283 din 27 aprilie 2012.
- [18] Publicată în M.Of. nr. 177 din 5 octombrie 2009.
- [19] Cum s-a spus, principiul demnității reprezintă fundamentul rațional al drepturilor personalității. Adaugă aceeași autori că demnitatea umană constituie sâmburele drepturilor personalității, matricea acestor drepturi. Pe larg, a se vedea O. Ungureanu, C. Munteanu, *Reflecții în legătură cu dreptul la demnitate în concepția Codului civil*, Dreptul nr. 9/2014, pp. 9-24. A se vedea și D.C.C. nr. 1109/2009 publicată în M.Of. nr. 1109 din 9 octombrie 2009 potrivit căreia drepturile și libertățile fundamentale ale cetățeanului sunt valori constituționale ce se întemeiază pe demnitatea umană și libera dezvoltare a personalității umane. Comentând această decizie, într-o opinie s-a arătat că drepturile personalității își au fundamentul constituțional în libera dezvoltare a personalității umane

corelată cu demnitatea umană, drepturile și libertățile fundamentale privind libertatea de acțiune a persoanei în latura activă a liberei dezvoltări a personalității, în timp ce celelalte drepturi și libertăți fundamentale își găsesc reazemul în demnitatea umană. În acest sens, K. Zakarias, K. Benke, *Demnitatea umană în jurisprudența instanțelor constituționale din Germania, Ungaria și România*, Buletinul Curții Constituționale nr. 2/2012, p. 59. În doctrina străină, potrivit lui Christoph Enders, demnitatea umană este valoarea constituțională care determină pentru fiecare persoană că are dreptul de a avea drepturi. Pe larg, C. Enders, *The right to have rights*, Revista de Estudos Constitucionais, Hermenêutica e Teoria do Direito (RECHTD), 2(1): I- 8 ian – iun. 2010. A se vedea și I. Tricot-Chamard, *Contribution à l'étude des droits de la personnalité. L'influence de la television sur la conception de la personnalité*, PUAM, Aix-en-Provence, 2004, p. 401. Conform autoarei, dreptul personalității contribuie la garantarea respectului demnității umane deoarece permite fiecăruia să-și protejeze interesele morale referitoare la esența sa.

[20] Publicată în M.Of. nr.141 din 24 februarie 2017.

[21] Art.32 alin.(2), în forma anterioară modificării, avea următorul cuprins: “Nu orice interes al publicului trebuie satisfăcut, iar simpla invocare a dreptului la informare nu poate justifica încălcarea dreptului la viață privată”.

[22] Pentru opinia că denumirea corectă ar fi “drept asupra imaginii”, vezi O. Ungureanu, C. Munteanu, *Drept civil. Persoanele*, Ed. Hamangiu, București, 2011, p.50.

[23] Se poate aduce atingere dreptului la propria imagine fără ca, în același timp, să fie încălcat dreptul la viață privată, ca de exemplu, în cazul unei persoane filmate în timp ce desfășoară o activitate publică.

[24] Conform dispozițiilor art. 33 alin. (2) în forma anterioară modificării, “Informațiile privind adresa unei persoane sau a familiei sale și numerele lor de telefon nu pot fi dezvăluite fără permisiunea acestora; utilizarea datelor cu caracter personal este permisă în condițiile legii speciale.”

[25] În forma anterioară modificării, art. 40 alin. (1) prevedea: “În virtutea dreptului la propria imagine, în cazul în care în programele audiovizuale se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale sau imorale, acestea trebuie susținute cu dovezi, iar persoanele acuzate au dreptul să intervină pentru a-și exprima punctul de vedere; dacă acuzațiile sunt aduse de furnizorul de servicii media audiovizuale, acesta trebuie să respecte principiul audiatur et altera pars; în situația în care persoana vizată refuză să prezinte un punct de vedere, trebuie să se precizeze acest fapt”.

[26] P. Saladin, *Grundrechtesreform in rechtsvergleichender Sicht, in Auf dem Weg zur Menschenwürde und Gerechtigkeit. Festschrift für Huns. R. Klecatski. Dargeboten zum 60 Lebensjahr von. L. Adamovich und P. Pernthaler*, Vol. II., Wilhelm Braumüller-Universitäts Verlagsbuchhandlung, Wien, 1980, p.850, apud I. Bratiloveanu, *Demnitatea persoanei umane*, Ed. Sitech, Craiova, 2018, p.17. A se vedea și M. Cristofari, J.-L. Giocanti, N. Hayani, S. Moyal, *La dignité en droit de la communication audiovisuelle*, în J.-M. Pontier, *La dignité*, PUAM, Aix-en-Provence, 2003, pp. 253; autorii arată că demnitatea reprezintă calitatea apartenenței la genul uman, este esența umanității, ceea ce-l diferențiază pe om de animal sau lucru.

[27] Vezi Preambul, Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

[28] Art. 73 C.civ. cu denumirea marginală “Dreptul la propria imagine” prevede: “(1) Orice persoană are dreptul la propria imagine. (2) În exercitarea dreptului la propria imagine, ea poate să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfățișării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri. Dispozițiile art. 75 rămân aplicabile”. Pentru un prim demers monografic privind acest drept al personalității, a se vedea B. Ionescu, *Dreptul la propria imagine. O perspectivă practică*, Ed. U.J., București, 2013. Este de subliniat că potrivit art. 74 lit. h) C.civ., sunt considerate atingeri aduse vieții private, utilizarea cu rea-credință, a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană, deși atât dreptul la nume, cât și dreptul la propria imagine sunt reglementate distinct în art. 82 și respectiv 73 din C.civ.; de unde concluzia exprimată în literatura de specialitate că, deși din rațiuni metodologice, redactorii Codului civil au reglementat

distinct dreptul la propria imagine, l-au înțeles ca fiind o componentă a dreptului la respectarea vieții private. În acest sens a se vedea E. Chelaru, *Drepturile personalității în reglementarea noului Cod civil*, Dreptul nr. 10/2011, p. 55, E. Chelaru în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole art. 1-2664*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 79. Într-o opinie contrară, se susține autonomia dreptului la propria imagine care nu este reductibil la un alt drept al personalității. Pentru dezvoltări, a se vedea O. Ungureanu, C. Munteanu, *Drepturile personalității: Dreptul la propria imagine în Noul Cod civil*, în Acta Universitatis Lucian Blaga nr. 15/2010, p. 204.

[29] În doctrina română, se arată că dreptul la propria imagine este un drept al fiecăruia de a sustrage altuia reprezentarea persoanei sale. A se vedea R. Dimitriu, *Aspecte privind respectul vieții private și al demnității persoanei*, în M. Uliescu (coord.), *Noul Cod Civil. Studii și comentarii*, Vol. I, Cartea I și Cartea a II-a (art. 1 – 534), Ed. U.J., București, 2012, p. 281.

[30] Conform art. 72 C.civ. cu denumirea generică “Dreptul la demnitate”: “(1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.

[31] Text reprodus într-o formă ușor diferită în Preambulul Codului de reglementare a conținutului audiovizual.

[32] În acest sens, a se vedea P. Andrei, E. Safta-Romano, *Protecția juridică a dreptului la propria imagine*, în Dreptul nr. 5-6/1993, pp. 49-53.

[33] D. Pavel, C. Turianu, *Calomnia prin presă*, Ed. “Șansa” S.R.L., București, 1996, pp. 27-28, apud Gh. Vintilă, C. Furtună, *Daunele morale. Studiu de doctrină și jurisprudență*, Ed. All Beck, București, 2002, pp. 208-209.

[34] Ibidem.

[35] C. Turianu, *Insulta și calomnia prin presă*, Ed. All Beck, București, 2000, p.158. Termenul “imagine” derivat din lat. imago-inis și fr. image, este unul polisemantic, din perspectiva acestui studiu prezentând interes ultimele două sensuri: Reflectare senzorială în conștiință a unui obiect, sub forma unor percepții sau reprezentări; Reprezentare vizuală sau auditivă; Obiect perceput prin simțuri; Reproducere a unui obiect prin intermediul unui sistem optic; Reprezentare plastică a înfățișării unui obiect, persoane, peisaj din realitate; Reflectare artistică a realității prin sunete, cuvinte, culori etc. în muzică, în literatură, în arte plastice etc.; Figură obținută prin unirea punctelor în care se întâlnesc razele de lumină sau prelungirile lor reflectate sau refractate; Idee; Proiecție; Aspect exterior al unei persoane; Mod cum este percepută o persoană în societate. (Academia Română, Institutul de lingvistică “Iorgu Iordan”, *Micul Dicționar Academic*, ed. a 2-a, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2010).

[36] I. Bratiloveanu, *op. cit.*, p.182.

[37] N. Iliescu în V. Dongoroz, I. Fodor, N. Iliescu, *Explicații teoretice ale codului penal roman*, Vol. III, Ed. All Beck, București, 2003, p.15.

[38] Pentru aplicații normative ale demnității umane, a se vedea O. Ungureanu, C. Munteanu, *op.cit.*, pp.18-23.

[39] I. Bratiloveanu, *op. cit.*, p.181.

[40] Ibidem.

[41] Ceea ce caracterizează violența de limbaj conform art.1 alin. (1) lit. g) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

[42] A se vedea Decizia nr. 320/2018. Postul de televiziune a fost sancționat cu amendă în cuantum de 15.000 lei pentru încălcarea prevederilor art. 40 alin. (3) și 64 alin. (1) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

[43] Conform alin. (2) al art. 44 în forma anterioară modificării, nu poate fi dezvoltată în niciun mod identitatea persoanelor care sunt victime ale infracțiunilor privitoare la viața sexuală, fiind exceptate situațiile în care victimele și-au acordul scris, sub condiția respectării limitelor de identificare stabilite prin acord.

[44] Art. 47 alin. (1) în forma anterioară modificării statua: “Este interzisă difuzarea în programele audiovizuale a oricăror manifestări antisemite sau xenofobe”.

[45] În speță, C.N.A. a sancționat radiodifuzorul cu amendă de 120.000 lei pentru încălcarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 și ale articolelor 34 alin. (1), 40 alin. (1), (4) și (5), 47 alin. (4), 64 alin. (1) lit. b), 65 lit. a) și 66 Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

[46] Semnificația expresiei “comunicare comercială audiovizuală” este cea prevăzută de art. 1 pct. 15 din Legea audiovizualului nr. 504/2002: mesaje sonore sau în imagini, cu sau fără sunet, care sunt destinate să promoveze, direct ori indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică. Mesajele respective însoțesc sau sunt incluse într-un program în schimbul unei plăți ori contraprestații sau în scopul autopromovării. Formele de comunicații comerciale audiovizuale includ publicitatea radiodifuzată și televizată, sponsorizarea, teleshoppingul, plasarea de produse și alte forme de publicitate.

[47] În forma anterioară modificării, art. 93 avea următorul conținut: “Comunicările comerciale audiovizuale trebuie să respecte, indiferent de formă și de durată, principiile de protecție a minorului, de informare corectă a publicului, de respectare a demnității umane, de asigurare a unei concurențe loiale”.

[48] Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor a fost publicată în M. Of. nr. 899 din 28 decembrie 2007.

[49] Conform informațiilor disponibile pe site-ul <https://www.cna.ro/>, ultima accesare 1 februarie 2019.

[50] T. Pech, *La dignité humaine. Du droit à l'éthique de la relation*, Éthique publique, vol.3, nr. 2/2001, p.108.

[51] C.E.D.O., cauza Jersild c. Danemarcei, nr. 15.890/89, Hotărârea din 23 septembrie 1994, parag. 31.

[52] Precum difuzarea de imagini sau înregistrări cu persoane aflate în stare de reținere sau de arest ori executând o pedeapsă privativă de libertate. Astfel, potrivit art. 42 alin. (1) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual, “Este interzisă difuzarea de imagini sau de înregistrări cu persoane aflate în stare de reținere sau de arest, fără acordul acestora”. De asemenea, alin. următor dispune: “Este interzisă difuzarea de imagini sau de înregistrări cu persoane executând o pedeapsă privativă de libertate, cu excepția situațiilor în care acestea demonstrează încălcări ale unor drepturi sau există un interes public justificat”. Cum soarta acestor persoane este strâns legată de cea a membrilor de familie și a aparținătorilor, nu de puține ori posturile de televiziune, în goana după rating, difuzează imagini sau înregistrări cu ocazia acordării dreptului la vizită deși este un fapt ce ține exclusiv de viața privată și de familie a persoanei, intrând sub incidența dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Codul de reglementare a conținutului audiovizual: “Este interzisă difuzarea de știri, dezbateri, anchete sau de reportaje audiovizuale care constituie imixtiuni în viața privată și de familie a persoanei, fără acordul acesteia”.